

[Søren P. Larsen.]

med Underskud og de arbejdsløses Tal er oppe paa 150 000.

Jeg vil indrømme, at hvis Venstre havde sejret, havde vi staaet overfor en meget alvorlig Opgave med Regulering af de offentlige Udgifter, men jeg har ogsaa Forstaaelsen af, hvilken mægtig Opgave netop denne Regering har taget sig paa; i en Tid, hvor hele vor Økonomi er ude i et Uvejr som maaske aldrig før, sidder Regeringen i Virkeligheden overfor en uløselig Opgave. Indtægterne svigter, Underskuddet paa Statsvirksomhederne vokser, og selve Krisen stiller Krav om Hjælp baade her og dér. Selv om man ikke har meget tilovers for selve Regeringen, maa man dog indrømme, at den højtærede Finansminister i den kommende Tid vil faa en uhyre Opgave at tage paa sig, og hvis man skulde forklare et Nutidsmenneske, hvad et Danaidekar er, vilde jeg ikke tage i Betænkning at forevise Finansministeren siddende ved den slunkne Statskasse, medens Skatteopkræverne kommer til ham og melder om svigtende Udbytte baade af direkte og indirekte Skatter, samtidig med at Lederne af vore Statsvirksomheder kommer til Finansministeren og fortæller om stigende Underskud, medens den højtærede Socialminister sænker sin Spand ned i den slunkne Kasse for at redde lidt til Hjælp til den sociale Lovgivnings Hjælpeforanstaltninger. Derfor tror jeg, at vi fra vor Side med stor Interesse maa afvente, hvordan den højtærede Regering vil klare sig ud af denne Situation, der er yderst alvorlig. Og selv om Valget den 16. November var en delvis Sejr for Regeringspartierne, kommer der jo en Dag efter den, og der kommer atter en Regnskabs Dag, hvor vi vil faa Lejlighed til at tales ved, og hvis det skulde vise sig, at Regeringspartiernes Ordførere Landet over har haft Ret i det lyse Syn, de anlagde paa de økonomiske Forhold, ja, saa havde Venstre jo Uret, og saa er det Stemmetab og det Mandattab, som Venstre led den 16. November, kun et ringe Offer for saa stort et Gode, som det maa være i en økonomisk trang Tid at have en Regering, der baade kan administrere og regere uden Hensyn til de økonomiske Tilstande, som vi er kommet ind i.

Hvis Stillingen saaledes er alvorlig for Statens Finanser, føler jeg mig overbevist om, at der er mange, der har faaet Bud om, at Stillingen ogsaa ude i Kommunerne er alvorlig truet. De Kriselove, der blev gennemført i Fjor, gav dog Kommunerne det Gode, at Ejendomsskatterne gik ind i Kasserne i

den Tid, Loven virkede, men efterhaanden som Krisehjælpen hører op, maa det jo være Regeringens Hensigt, at Landbrugets Udøvere paa ny skal vænnes til at betale deres Ejendomsskatter. Nedsættelse af Ejendomsskatterne skal man vist ikke vente sig for meget af, efter at den højtærede Statsminister har talt saa bestemt om Statens Første-Prioritet i Ejendommene. Den højtærede Statsminister sagde i Gaar paa Sp. 1297:

„Men vi kan ikke tale om, at Samfundet skal give Afkald paa den Prioritetsret i Danmarks Jord, som Samfundet absolut har“.

Jeg erindrere, at der var en anden Minister, der talte om en i Forhold til Konjunkturerne svingende Ejendomsbeskatning, men det skal maaske betyde, at Svingningerne kun skal sættes i Gang, naar Skatterne skal stige, ikke naar de skal falde. Den højtærede Landbrugsminister sagde paa et Møde paa Fyn hos mig under Landstingsvalget, at han kunde tænke sig midlertidige Nedsættelser. Det var maaske den Opfattelse, at Nedsættelserne skulde komme, naar de økonomiske Tidens Tryk var tilstrækkeligt stort, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Regering, hvor meget Tiderne yderligere skal forringes, førend Nedsættelser kan finde Sted med Regeringens Bistand? Efter den højtærede Statsministers Udtalelse skal der neppe knyttes for stort et Haab til Nedsættelse, Udtalelsen om Samfundets Første-Prioritetsret i Danmarks Jord giver ikke Plads for megen Tvivl paa dette Omraade.

Men lad os nu se, hvad den højtærede Statsministers Udtalelse ogsaa kan betyde! Det maa jo være den Opfattelse, at Samfundet ikke skal give Afkald paa den Skat, der nu ligger paa Jorden; men jeg vil gerne spørge, om man nu ogsaa er sikker paa, at netop dette Tidspunkt er det rette, at Ejendomsbeskatningen netop i dette Øjeblik ligger retfærdigt, og at man derfor ønsker den fastlagt og ikke vil vide af nogen Nedsættelse? Hvorfor netop nu, da Ejendomsbeskatningen trykker dobbelt haardt, og naar man i Fjor gennemførte Krisehjælpen for at faa Skatterne ind? I Fjor Nedsættelser og Lettelser, i Aar ingenting! Var det rimeligt i Fjor, hvorfor er det saa urimeligt i Aar? Samfundet burde dog gaa til Lettelse af en Byrde, som ikke kan bæres i en trang Tid!

Derfor føler jeg mig overbevist om, at det er en stor Opgave, som denne Regering har taget sig paa, naar den nu vil til at vænne Landejendomsbesidderne til at betale